

PRVNÍ KAPITOLA

„Co se děje?“ vyhrkl Chris Wilson. „Proč zastavuješ?“

Neil Parker ukázal do zahrady.

„Podívej se tamhle!“ odpověděl.

Chris přibrzdil, zastavil a zamnul si ruce. Od hřiště školy Meadowbank se zvedl závan větru.

„Stalo se něco?“

Neil mezitím sesedl z kola a zamířil k jednomu z větších domů na opačné straně Jarvisovy ulice. Rozlehlé zahrady prostírající se za domy tady měli jako na dlani. Chris kamaráda následoval. U stromu v nejbližší zahradě byl uvázaný velký šedobílý

pes. Když se chlapci přiblížili, zvedl hlavu a zavyl.

„Co mu to provedli,“ rozhořčil se Neil. „Musí mu být hodně mizerně, když takhle vyje. Měli bychom se na to mrknout.“

„Jenomže jestli tenhle týden přijdu ještě jednou pozdě na svačinu, Neile, tak už nikdy žádnou nedostanu,“ namítl Chris.

„Ale nad tímhle přece nemůžeme jen tak mávnout rukou,“ ohradil se Neil. „Ten pes může být poraněný.“

Chris si povzdechl. Věděl, že přít se s Neilem nemá smysl, pokud jde o jakéhokoli psa, který se snad ocitl v nesnázích. Neil byl do psů blázen. Jeho rodiče provozovali u rodinného domu nedaleko městečka Compton psí útulek, v němž nabízeli přechodné ubytování pro zvířata, jejichž majitelé museli dočasně odjet, ale starali se i o nalezené psy bez domova.

„Počkej chvílku! Tohle je dům starého Taylora,“ vzpomněl si najednou Chris.

„Vůbec jsem netušil, že má nějakého psa,“ řekl Neil.

„Nemá,“ potvrdil Chris. „A navíc teď bydlí u dcery v Manchesteru. Maminka říkala, že na tom není se zdravím moc dobře a potřebuje někoho,

kdo by se o něj staral. Ten dům tady jenom chátrá. Taylor je příliš starý, než aby ho udržoval.“

Chrisova matka pracovala v Comptonu jako ambulantní zdravotní sestra. Navštěvovala staré a nemohoucí pacienty u nich doma, a zdálo se, že ví o všech všechno.

„Ale jestli je ten dům prázdný, tak kdo tady potom uvázal toho psa?“ uvažoval nahlas Neil. „A kdy? Ten chudák určitě umírá hlady! Musíme něco udělat. Nedokážu ani uvěřit, že by nějaký člověk byl schopen něco takového psovi provést.“

Chris se znovu zadíval do zahrady za domem pana Taylora. Byl to statný chlupatý pes. Chris se ve větru roztřásl.

„Aspoň mu není zima... s takovým kožichem!“ poznamenal.

Pes opět zvedl mimořádně chundelatou hlavu a zavyl.

„Jauvajs!“ vydechl Chris. „Tohle úplně bolí. Takové obrovské psisko!“

„To je bobtail,“ vysvětlil Neil. „Staroanglický ovčák.“

Pes se sklonil a zakroutil hlavou ze strany na stranu, jako kdyby se chtěl uvolnit z provazu přivázaného k obojku. Měl nádherně bílou hlavu,

zadní část hřbetu šedou stejně jako zadní nohy. Byl doopravdy ohromný. Dokonce i na staroanglického ovčáka.

„No, není úžasný?“ vzdechl Neil. „Má klasický modrošedý kožich a v kohoutku může měřit dobrých pětasedmdesát centimetrů.“

„Úchvatný, Neile. Ale co dělá na zahradě pana Taylora?“ připomněl Chris.

„Možná se Taylor vrátil. A třeba dostal psa, aby mu dělal společnost,“ nabídl Neil vysvětlení.

„Nikdy by nedostal tak velké zvíře, jako je tohle,“ namítl Chris. „Dali by mu nějaké menší. Třeba podobné pudlíkovi paní Fitzové odvedle.“

Paní Fitzovou Neil znal. Ve skutečnosti se jmenovala Fitzherbertová, ale všichni jí říkali Fitzová – a ona sama o tom dobře věděla. Vlastnila fenku malého čistokrevného pudla, která měla jméno Sheba ze Sharendonu. Pečlivě udržovala její zevnějšek a nesnášela, když se k ní přiblížil jakýkoli cizí pes.

„Ehm...“ upozornil kamaráda Chris. „Hádej, kdo se právě teď dívá z jejího okna!“

Neil odtrhl pohled od psa na zahradě a podíval se na vedlejší dům. Paní Fitzherbertová stála se zachmuřeným výrazem ve tváři u okna. V náručí

držela pudla. Když na ni chlapci pohlédli, udělala rukou posunek, jako kdyby je chtěla odehnat.

„Myslím, že chce, abychom odtud padali,“ podotkl Chris.

Neil se ale nenechal odradit.

„A to tu máme toho bobtaila nechat?“ namítl. „To přece nemůžeme. Co když ho tady někdo uvázal právě proto, že ví, že dům je prázdný? Co když ten pes zůstal úplně opuštěný?“

Neil natáhl ruku a pes přestal výt. Otočil mohutnou chundelatou hlavu k chlapci a rozběhl se k brance. Dostal se však jen tak daleko, kam mu dovolil napnutý provaz. Neil se naklonil co nejdál přes branku, aby mohl celého psa pohladit a podrbat za ušima. Pes se mu lísal k ruce. Z tlamy mu visel obrovský jazyk.

„Je fantastický,“ podotkl obdivně Neil. „Jak ho tady mohl někdo takhle přivázat? Musíme ho zachránit. Nemůžeme ho nechat u tohoto prázdného domu.“

„Ten dům není prázdný,“ upozornil jej Chris. „Podívej se!“

Neil zvedl oči. Nahoře v patře se kdosi pohyboval. Za oknem bez záclon zahlédli zřetelně ženskou postavu.

„Možná to je dcera pana Taylora,“ řekl Chris.
„A třeba jí ten pes patří.“

Neilova ústa se stáhla do přímky.

„Pokud je pes opravdu její,“ prohlásil, „pak na to můžu říct jenom to, že si ho nezaslouží.“

Najednou se k nim donesl zvuk, jako kdyby někdo klepal, a Chris se rozhlédl.

„To je zase paní Fitzová,“ oznámil. „Raději bychom měli zmizet.“

Neilovi se však nechtělo. Hladil psa a přitom si ho pozorně prohlížel.

Při bližším průzkumu nenašel na bobtailovi žádné známky špatného zacházení. Měl hustou a pečlivě kartáčovanou srst. Neil věděl, že pročešávání staroanglických ovčáků není právě snadné. *Někdo* se tedy o tohoto psa dobře staral.

Neil rychle přešel rukou psovi po žebrech. Pod dlouhým kožichem bylo štíhlé, ale nikoli vychrtlé tělo. Neil odhrnul chlupy padající psovi do tváře. Zadívaly se na něj jasné inteligentní oči. Čenich měl pes vlhký a jazyk čistý a bez povlaku. Olízl Neilovi ruku a zvučným hlubokým hlasem zaštěkal.

„To je v pořádku, chlapče,“ konejšil ho Neil.
„Zjistím, co se tady děje. Pokud ti dokážu pomoci, nebude tě nikdo takhle uvazovat.“

„Nevyrazíme konečně?“ zajímal se Chris. Vlasy mu rozcuchal další závan mrazivého větru a on se roztřásl. „Umírám hladu a je mi strašná zima. Pojď už, Neile.“

Neil poodstoupil.

„Tak dobře,“ svolil. „Ale skočím za maminkou a za tatínkem, abych se jich na to zeptal. To nejde, aby někdo takhle nechával psa. Na to bude určitě nějaký zákon.“

Když Neil a Chris odcházeli, pes znovu zavyl.

Chris se ohlédl.

„To je děsné,“ prohodil. „Z toho by se člověk zbláznil.“

Neil se podíval do okna vedlejšího domu. Paní Fitzherbertová pozorovala staroanglického ovčáka s odmítavým výrazem.

„Zdá se, že ani paní Fitzové se to nelíbí,“ prohodil Chris.

„A jak myslíš, že se asi cítí ten pes?“ zeptal se Neil. „On je ten, koho tam kdosi přivázal. I v tak hustém kožichu mu je venku zima.“

„No dobře, dobře, tak se hned nerozčiluj,“ bránil se Chris. Pak se ušklíbl. „A navíc ten pes bude brzy v pohodě.“

„Jak to víš?“ zeptal se Neil.

„Jenom se nedělej,“ dobíral si Chris kamaráda. „Jasně že bude v pohodě – když už se ho vlastně ujala Dětská hlídka.“

Neil měl o psa strach, ale přesto Chrisovi úsměv oplatil. Všichni, kdo znali Neila a jeho rodinu, jim říkali Dětská hlídka. Jezdili po Comptonu v range-roveru s logem psího útulku na dveřích.

Neil s Emily, svou devítiletou sestrou, už dovedli do útulku několik zvířat, která předtím musela čelit špatnému zacházení. Dokonce i Sama,

jejich rodinného psa, původní majitel opustil ještě coby štěně. Před čtyřmi roky, když bylo Neilovi teprve osm, ho kdosi přinesl do útulku.

Sam byl border kolie a vyznačoval se vysokou inteligencí. Neil věnoval hodně času jeho výcviku. Za několik týdnů se bude v Manchesteru konat velká výstava psů a Neil se tam se Samem hodlal zúčastnit soutěže obratnosti.

Sára, Neilova mladší sestra, měla teprve pět let a zajímala se hlavně o křečka Cukříka. Neilovým světem ale byli psi. Psi, nic jiného než psi. Ze všeho na světě si Neil nejvíc přál, aby s nimi mohl v dospělosti pracovat.

O bobtailovi si mohl Neil s rodiči promluvit až po svačině. Emily se vrátila ze školy dokonale bez nálady.

„Tomu nebudete ani věřit,“ prohlásila, když odložila aktovku v kuchyni na podlahu a sklonila se, aby objala Sama.

Černobílá border kolie jí nadšeně olízla obličej.

„Copak?“ zeptala se maminka, která prostírala stůl na svačinu. „Emily, nenechávej mi tu aktovku na zemi uprostřed kuchyně.“

Paní Parkerová otevřela dvířka trouby.

„Dělám vegetariánské lasaně. Doufám, že máte všichni pořádný hlad.“

„A budou s brokolicí?“ ozvala se zpod stolu Sára.

„Co tam dole děláš?“ zeptala se maminka.

„Zkousím, jak se asi cítí Sam,“ vysvětlila Sára.

„Vždycky sedí pod stolem, když my jíme.“

Carole Parkerová si prohrábla rukou černé vlasy.

„Já tady snad žiju opravdu v blázinci,“ prohlásila.

Bob Parker vytáhl lasaně z trouby a položil je na pracovní desku kuchyňské linky. Pak nakoukl pod stůl.

„Není v nich vůbec žádná brokolice,“ oznámil Sáře. „A pojď už ven, protože jinak neuslyšíš, co nám musí říct Emily.“

Emily se vrátila z předsíně, kam si odnesla aktovku.

„Brrr!“ otrásla se a usedla vedle Neila. „To byl ale den! Máme ve třídě novou holku. Jmenuje se Julie Bakerová a já se o ni musím starat.“

„Já mám ráda nové lidi,“ oznámila Sára.

„Jenomže ona v jednom kuse kvůli něčemu fňuká,“ prohlásila Emily. „Nedokáže mluvit o ničem jiném než o kámoškách, které měla, a o tom, jak moc jí tady chybí.“

„Najde si nové,“ namítla paní Parkerová a naložila na talíře porce jídla.

„Jestli se bude chovat takhle, tak ne,“ namítla Emily. „A je tady ještě ten její Ben.“

„Kdo je Ben?“ zeptal se Neil.

Emily měla plnou pusku jídla a jenom zavrtěla hlavou.

„Já ani nevím,“ řekla pak. „Ale je taky *strašně* nešťastný. A chybí mu jejich starý dům.“

„To bude určitě její bratr,“ usoudila Sára. „Kdybychom se někdy přestěhovali jinam my, taky by se mi to ani trochu nelíbilo. A Cukříkovi zrovna tak. Ani Samovi by se to nezamlouvalo. Co říkáš, Same?“

Sam vykoukl zpod stolu a krátce zaštekal.

„Nikdo by z toho nebyl nadšený,“ prohlásil Neil.

Emily se na chvílku zatvářila zamyšleně, načež vzdychla.

„Byla jsem trochu necitlivá,“ uznala nakonec. „Zítřka se budu víc snažit.“

„To uděláš dobře,“ přisvědčil Bob Parker. „Je to jistě obtížné, když se někdo přestěhuje uprostřed pololetí do nové školy.“

„A co kdybychom ji pozvali na čaj?“ navrhl Carole Parkerová.

„Cože? Sem k nám, do toho blázince?“ zažertoval tatínek.

Sára se rozhlédla kolem stolu.

„Mně se bydlení v blázinci líbí,“ ubezpečila všechny přítomné. „A líbí se taky...“

„Cukříkovi!“ doplnili všichni ostatní sborem.